

РЕШЕНИЕ

№ 6123

гр. София, 15.11.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав, в
публично заседание на 15.10.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Весела Павлова

при участието на секретаря Петя Кръстева и при участието на
прокурора Димитров, като разгледа дело номер **8315** по описа за **2012**
година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от
Административно-процесуалния кодекс (АПК) вр. чл. 87 от Закона за убежището
и бежанците (ЗУБ).

Образувано е по жалба на Д. Ж., гражданин на Република К. срещу решение № 557 от
27.07.2012 г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при МС, с което на
основание чл. 75, ал. 1, т.2 вр. чл. 8 и чл. 75, ал. 1, т. 4 от ЗУБ във връзка с чл. 9 от ЗУБ
е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут на оспорващия.
В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на оспорения акт, като издаден
при съществени нарушения на процесуалните правила и в нарушение на материалния
закон. Твърди се, че административният орган не е обсъдил всички факти и
обстоятелства от личната история на кандидата за закрила и не е разгледал
задълбочена обстановката в К.. Оспорва се извода на органа, че не са налице
материалноправни предпоставки за предоставяне на закрила на чужденеца по смисъла
на чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ. Иска се отмяната на решението като незаконосъобразно със
законните последици.

Ответната страна – председателят на Държавна агенция за бежанците при МС, не се
представява и не изразява становище по жалбата.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за
неоснователност на жалбата.

Административен съд София град, I отделение, IV състав, след като обсъди доводите
на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа

страна следното:

С молба рег. № 263 от 06.03.2012 г. на РПЦ София от Д. Ж., [дата на раждане] в [населено място], К., вероизповедание – християнин – католик, семейно положение – неженен, е поискано предоставянето на закрила. Желанието за предоставяне на статут е потвърдено с молба вх. № 315 от 12.03.2012г. на РПЦ София, на която дата лицето е регистрирано. Личните му данни са установени въз основа на национален задграничен паспорт серия Р № 01286028, издаден на 15.12.2008 г. и валиден до 15.12.2013 г.

По време на проведените интервюта кандидатът посочва, че е напуснал легално К. на 19.05.2009 г. със самолет, паспорт и туристическа виза за Русия, но спрял пътуването си в Турция, И.. Един месец по-късно влязъл в РБ с автобус и чужда лична карта на името на Statia E. L., гражданин на Н., като бил задържан на ГКПП Д. мост. Разказва, че през 2008 г. в К. се провели протестни демонстрации срещу управлението на президента П. Бия, като участниците впоследствие били преследвани от полицията. Поддържа, че е участвал в седем демонстрации и полицията използвала всеки път сила, за да разпръсне демонстрантите. Първото му участие било в протест, организиран от „Социален демократичен фронт“ на централния площад в[жк]в [населено място]. Демонстрацията се провела през м.02.2008 г. при засилено присъствие на полиция и жандармерия. След като демонстрантите започнали да хвърлят запалителни бутилки и камъни срещу полицаите, кандидатът за закрила напуснал демонстрацията и отишъл в квартирата си, намираща се в близост до площада. Посочва, че не е участвал в последващо разбиване на магазини и палежи. Продължил да участва в протестите отстрани. Когато полицията започнала да издирва и арестува участници в демонстрацията, той занимал в [населено място] при леля си, където останал около един месец, докато обстановката се стабилизира. След това се върнал обратно в [населено място], за да продължи да работи във фирмата на вуйчо си. Според кандидата полицията заловила един от демонстрантите на име М., който бил издал и други участници, включително и него. Съседи му били казали, че от полицията търсели лично него на адреса му, поради което отивал до квартирата си само нощем за кратко, а живеел при приятели и при бат си. Твърди, че за последен път е участвал в демонстрация през м.06.2008 г., който бил мирен протест и не е имал проблеми с полицията. Според него брат му Ив К. също е участвал в демонстрации на С., но квартала си „Ндонг – Б.“ полицията не се намесвала със сила. Заявява, че окончателно е напуснал жилището си в[жк]през м.09.2008 г. и се преместил да живее при свой колега мюсюлманин на име А., при който останал до м. 05.2009 г. Поддържа, че докато живеел при А., полицията не го е търсила. В интервютата изтъква също, че е трябвало да се върне в [населено място], за да работи и спечели пари за пътуването. Посочва, че е извадил паспорта в столицата – [населено място], за да не се среща с полицията в [населено място].

Твърди, че не е бил член на политическа партия или организация, като в протестите на опозиционния С. е участвал само като само като симпатизант.

Интервютата с кандидата са проведени на разбираем от него френски език, което е удостоверено с подпис на преводач върху всеки протокол.

Изготвено е становище рег. № УП 5308 от 29.05.2012 г. от интервюиращия орган, в което е мотивирано предложение Д. Ж., гражданин на К. да бъде постановен отказ от предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут, тъй като не е установено наличието на предпоставките по чл. 8 и 9 от ЗУБ.

С оспореното в настоящото производство решение № 557 от 27.07.2012 г. на

председателя на ДАБ - МС е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на жалбоподателя, на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4, вр. чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ. Административният орган е приел, че не са налице материалноправните предпоставки за представяне на статут на бежанец на, тъй като не се установяват данни за наличието на основателен страх от преследване поради раса, религия, националност, политически убеждения или принадлежност към определена социална група, нито за конкретна и реална опасност от тежки посегателства като смъртна заплата, екзекуция, наказание или изтезание на кандидата. Изложени са доводи за липса на основания за предоставяне на хуманитарен статут по смисъла на чл. 9 от ЗУБ, като е прието, че Д. Ж. не е бил принуден да напусне К. поради тежко посегателство като изтезание, нечовешко или унизително изтезание, или наказание. Прието е, че не са налице и основание по чл. 9, ал. 1, т. 3 ЗУБ поради липсата на тежки и лични заплахи по отношение на молителя.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срок от активно легитимирано лице и същата е процесуално допустима. Разгледана по същество е неоснователна.

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган по смисъла на чл. 75, ал. 1 от ЗУБ – председателя на ДАБ – МС, който е овластеният от закона орган да вземе решение за отказ да бъде предоставен статут по чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 от ЗУБ.

При издаването му е спазена предвидената в закона писмена форма и не са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила, предвидени в ЗУБ. На оспорвания е разяснена процедурата, по която се подават и разглеждат молби за закрила в РБ, проведени са интервюта с кандидата на разбираем от него език (френски език). В съответствие с изискването на чл. 41, ал. 1, т. 1 от ЗДАНС и чл. 58, ал. 7 от ЗУБ е взето становище на Д. по подадената от чужденеца молба за закрила (прил. на 29 от делото). Видно от същото Д. не възразява да бъде предоставена закрила на лицето в РБ, ако отговаря на материалноправните условия по ЗУБ.

Съдът намира, че оспореното решение е издадено при правилно тълкуване и прилагане на материалния закон.

Правилен е изводът на административния орган за липсата на материалноправните предпоставки за прилагане на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. Съгласно цитираната разпоредба статут на бежанец в РБ се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея.

Въпреки участието на лицето в различни демонстрации и изявлението му, че е бил издирван от полицията, посочените обстоятелства от историята на кандидата не могат да обосноват основателен страх от преследване по някоя от причините, посочени в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. В твърденията, изложени в административното производство се наблюдават противоречия и разминавания относно района на местоживееене на чужденеца след м. 09.2008 г., както и относно издаването на задграничния му паспорт. Ако действително лицето е било издирвано от полицейските органи, същите разполагат със съответна система и сили, за да го издирят и задържат, след като от неговите изявление е видно, че е участвал в множество протести. Лицето е могло да бъде задържано и при подаване на документи за издаване на паспорт или да му бъде

отказано издаването на такъв паспорт от официалните власти. Такива данни не са налице. Въпреки че се притеснява от преследване от властите в К., се установява, че чужденецът е продължил да живее и работи в страната си по произход в продължение на около 1 година и 4 месеца след размириците и насилието на площад „Ш. Нью Б.“, както и е участвал в друга демонстрация.

Издирването му от властите, ако такова е било налице, е свързано с поведение на лицето, насочено към нарушаване на обществения ред, които факти не попадат в приложението на чл.8, ал.1 от ЗУБ. Правилно административният орган е приел, че действията на официалните власти в К. във връзка с полицейско производство, касаещо криминални прояви, не съставляват преследване или репресия. Освен това допълнителен аргумент за липсата на основанията за предоставяне на статут на бежанец на кандидата е и обстоятелството, че същият се е снабдил с паспорт и е напуснал легално страната си по произход. Не са налице данни срещу лицето да е било повдигнато обвинение, поради което следва да се приеме, че жалбата на Д. Ж. срещу решението в частта на отказания статут на бежанец се явява неоснователна.

По отношение на извода за липсата на основания за прилагане на хуманитарен статут спрямо чужденеца по чл. 9 от ЗУБ съдът намира, че решението в тази му част е законосъобразно. Съгласно чл. 9, ал. 1 от ЗУБ хуманитарен статут се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства – смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, тежки и лични заплахи върху живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случаи на вътрешен или международен въоръжен конфликт. Разпоредбата на чл. 9, ал. 2 от ЗУБ предвижда, че тежките посегателства могат да възникнат от действия или бездействия на държавен орган или организация, на която държавата не може или не желае ефективно да противодейства. По силата на чл. 9, ал. 8 от ЗУБ хуманитарен статут може да бъде предоставен и по други причини от хуманитарен характер, както и поради причините, посочени в заключенията на Изпълнителния комитет на върховния комисар на Организацията на обединените нации за бежанците.

От наличните по делото доказателства безспорно се установява, че кандидатът за закрила не е бил принуден да напусне К. поради реална опасност от изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, смъртно наказание или екзекуция или други тежки посегателства по чл. 9, ал. 1 от ЗУБ, нито е бил застрашен от такива посегателства при завръщането си в страната по произход.

В оспореното решение административният орган е спазил императивното изискване на чл. 75, ал. 2 от ЗУБ, като е обсъдил всички наведени от кандидата за закрила факти и обстоятелства от личната му история заедно с въпроса относно сигурността на страната му по произход. Видно от данните, съдържащи се в справка № 01-3329 от 28.06.2012 г. и № 01 – 5011 от 25.09.2012 г. на дирекция „ЕВМДЕБФ“ на ДАБ в К. всички граждани имат еднакви права и са защитени от дискриминация на базата на раса, етническа принадлежност, националност и социален произход според конституцията и законодателството на държавата. Въпреки правовите гаранции за спазване на човешките права, международни наблюдатели отчитат, че на практика състоянието на човешките права е незадоволително. Отчетени са случаи на участие за силите на сигурност в незаконни убийства, прилагане на насилие, бой и други форми на тормоз върху арестанти и затворници; ограничаване на правото на свобода на

мисълта и натиск върху журналисти. Регистрирани са случаите на ограничаване на правото на сдружаване и събиране, на ограничаване на правата на работниците, и възпрепятстване на свободното движение на хората. Правителството на К. се опитва да подобри положението с нарушаването на човешките права като предприема стъпки за разследване на случаите на неправомерни действия на силите за сигурност и наказание за виновните за извършването им. В страната действат без ограничения на властите местни и международни Н. за защита на човешките права.

От приложените по делото справки, изготвени от ДАБ, които се основават на международни източници на информация, се установява, че в К. не е налице въоръжен конфликт, поради което законосъобразен е изводът на административния орган за неприложимост на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Неоснователно е твърдението, изложено в жалбата за приложимост на решение по дело № С – 465/07 на Съда на Европейския съюз относно задължителното тълкуване на чл. 15 в от Директива 2004/83/ЕО. В решението се посочва, че съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условията последният да представя доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи, както и че съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава-членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи.

Това условие не е налице в настоящия случай, тъй като няма обективни данни в К. да е налице насилие от изключителна степен, дължащо се на въоръжен конфликт, което да обоснове нуждата от предоставяне на хуманитарен статут на кандидата за закрила. Освен това видно от справка рег. № 01 – 5011 от 25.09.2012 г. на дирекция „МДЕБФ” на ДАБ в [населено място], където е живял жалбоподателят, няма актуална информация за въоръжени конфликти и сблъсъци. Констатираното от международни наблюдатели неспазване на правата на гражданите на К. не може само по себе си да доведе до заключението, че чужденецът има нужда от международна закрила.

По така изложените съображения жалбата на Д. Ж., гражданин на К. се явява неоснователна.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. 4 от АПК, Административен съд София град, I отделение, IV състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Д. Ж., гражданин на Република К. срещу решение № 557 от 27.07.2012 г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при МС, с което на основание чл. 75, ал. 1, т.2 вр. чл. 8 и чл. 75, ал. 1, т. 4 от ЗУБ във връзка с чл. 9 от ЗУБ е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут на оспорвания. Решението подлежи на касационно обжалване в 14-дневен срок от съобщението до страните, че е изготвено пред Върховния административен съд.

СЪДИЯ: